

zemljišna renta to djelimicno može da bude..., ali zemljovlasnik zahtjeva

1. rentu čak i za nepoboljšanu zemlju, a to što se može smatrati kamatom ili dobitkom od troškova za poboljšanje, to je obično samo dodatak (addition) toj primitivnoj renti;
2. osim toga, ta poboljšanja nisu uvijek učinjena kapitalom zemljovlasnika, nego katkad i kapitalom zakupnika: pa ipak, ako se radi o tome da se obnovi zakupnina, zemljovlasnik obično zahtjeva takvo povišenje rente kao da su sva ta poboljšanja bila izvršena njegovim vlastitim kapitalom;
3. štoviše, on katkad zahtjeva rentu i za ono što se nikako ne može poboljšati pomoću ljudske ruke." (Smit, tom I, str. 300, 301.)

Smit navodi kao primjer za posljednji slučaj slanicu (Seekrapp, salicorne), jednu vrstu morske biljke; ona nakon spaljivanja daje alkaličnu sol koja se može upotrebljavati za pravljenje stakla itd.; raste u Velikoj Britaniji, osobito na različitim mestima Škotske, ali samo na stjenama koje leže ispod nivoa plime (visoka, plima, matee) i koje su dvaput dnevno prikrivene morskim valovima; proizvod, dakle, nikad nije uvećan čovjekovim radom. Vlasnik takvog komada zemljišta gde raste ovakva vrsta bilja ipak zahtjeva rentu, kao i od žitorodnog zemljišta. U blizini Šetlandskih otoka more je izvredno bogato. Velik dio njihova stanovništva živi od ribolova. Da bi se, međjutim, vukla dobit od proizvoda mora, treba imati stan na susjednom kopnu. Zemljišna renta nije srazmjerna onome što zakupnik može činiti sa zemljom, nego onome što može činiti sa zemljom i morem zajedno. (Smit, tom I, str. 301, 302.)

"Zemljišna renta se može promatrati kao proizvod prirodne sile čiju upotrebu vlasnik privremeno ustupa zakupcu. Taj proizvod je veći ili manji već prema opsegu te snage, ili drugim riječima, prema opsegu prirodne ili umjetne plodnosti zemlje. To je dijelo prirode, koje preostaje poslije odbijanja ili poslije izjednačavanja svega onoga što se može smatrati čovjekovim djelom." (Smit, tom II, str. 376-378.)

"Zemljišna renta promatrana kao cijena koja se plaća za upotrebu zemlje jest, naravno, monopolska cijena. Ona uopće nije proporcionalna poboljšanjima koje je zemljovlasnik izvršio na zemlji, ili onome što on mora uzeti da ne bi bio na gubitku, nego odgovara onome što zakupnik možda može dati a da ne izgubi." (Smit, tom I, str. 302.)

"Od tri proizvodne klase, klasa zemljoposjednika je ta koju njen prihod ne staje ni rada, ni brige, nego kojoj taj prihod dolazi, tako reći, sam po